

Vadász Tímea
A roma dajka

Én anyanyelvi roma dajkaként dolgozom az óvodában. Ez úgy kezdődött, hogy az én nagyobbik szépséges kislányom óvodás lett, nagyon ügyes volt. Az óvónők nagyon szerették, mindig mindenbe részt vett. Minden reggel, mikor elvittem az óvodába, nagyon sokat beszélgettem az óvónővel. Egyik nap az óvónő megkérdezte tőlem: mi a baj? Mert mostanában a kislányom mindig szomorú. Én meglepődve néztem az óvónőre, kicsit szégyelltem is magam, de egy hang súgta nekem: csak az igazat mondjam el. Akkor én bementem az óvónővel a csoportszobába, és elmondtam neki, hogy anyagi gondjaink vannak, mert a párom elvesztette a munkahelyét. Nagyon nehéz volt három kisgyermekkel munka nélkül. Nagyon sokszor sajnós nem tudtam nekik megadni, amire szükségük volt. Az óvónő nagyon sokat segített nekünk. Például kabátot, csizmát hozott a gyerekeknek, amibe tudott, mindenben segített. Számomra és a családom számára mindig olyan volt, mint egy angyal. Amibe hiányunk volt, ő mindig megszerezte nekünk. Ha kellett, akkor az ismerőseitől kérte el, és odaadta nekünk. Mindig meghívott az óvodába, pl. kokárda szendvicset készíteni március 15-ére, farsangra jelmezeket készíteni, és mindig behívta a munkatársait, és azt mondta, hogy de jó dajka lennék. Számomra ez akkor lehetetlennek tűnt, mivel cigány vagyok.

Egyik nap éppen otthon főztem és takarítottam, mikor az egyik szomszédasszony jött szólni, hogy menjek az óvodába, mert hívatnak az óvónők. Azonnal otthagytam mindent, és mentem. Az óvónő az igazgató asszonyhoz vitt engem. Elmonda nekem, hogy pályázatot adtak be az óvodában, és anyanyelvi roma dajkára van szükség, és az óvónőktől megkérdezte, hogy válasszanak egy szülőt, és ők egyből engem választottak, mert így akartak nekünk segíteni, ugyanis tudták, hogy nagyon nehezen élünk. Erre én válaszoltam: de nekem csak 8 osztályom van. Mondta igazgató asszony, nem baj. Annyira örültem neki, hogy el se akartam hinni.

Otthol mindenkinek elmondtam a jó hírt. Teltek a napok, vártam a visszajelzést, és mindig kérdeztem az igazgató asszonyt, hogy válaszoltak-e már. De sajnós nem sikerült, mert dajka bizonyítványt is kértek. Nagyon szomorú voltam. De nem adtam fel a reményt, ugyanis nagyon felkeltették a figyelmemet, hogy még nem késő, három gyerek mellett is tanulhatok és iskolába járhatok. Akkor én dajka tanfolyamra jelentkeztem. Öt hónapig jártam, és sikeresen el is végeztem. Nagyon örültem, mikor megkaptam a bizonyítványomat. Azonnal jelentkeztem az óvodába, hogy már van dajka bizonyítványom. Akkor újra beadták a pályázatot az óvodába. Nagyon vártam, hogy mikor értesítenek már, és mikor dolgozhatok. Eltelt pár hónap, de az igazgató asszony úgy segített nekem bejutni az óvodába, hogy közmunkaprogramba vett fel dolgozni. Nagyon örültem neki, mert nagyon nehezen éltünk. Páromnak még akkor se sikerült új munkát találni. Nagyon nagy segítség volt számunkra. Eljött hát a nap, az első napom! Hát, kicsit féltem, hogy milyen lesz csak magyar asszonyokkal együtt dolgozni, de nagyon kedvesek voltak, és elfogadtak. Soha nem éreztették velem, hogy én cigány vagyok.

Még mindig ott dolgozom. Nagyon megszerettem őket és ők is engem. De arra az első napra nagy örömmel gondolok vissza. Egy hónap elteltével a munkahelyemen felhívtak telefonon, hogy sikerült. Megnyerte az óvoda a pályázatot, és már anyanyelvi roma dajkaként dolgozhatok. A jó hírt elmondtam az óvónőnek. Velem együtt örült. Pár év elteltével, már mikor lejárt a szerződése, feladtam, hogy lesz munkám, mert mindig közmunkaprogramba voltam.

Szerződéseim mikor lejárt, egy héttel előtte bevitettem a gyerekeket az iskolába, és akkor az új igazgató asszony szólt nekem, hogy beszélni szeretne velem. Már gondolatban tudtam is, hogy miről szeretne beszélni, mert hallottam róla, hogy az egyik végleges dajka elmegy a munkahelyéről. Folyosón állt az igazgató asszony, és közölte velem, hogy én leszek a régi dajka helyett a Napsugár csoportban. Nagyon örültem neki, szívem szerint megöleltem volna. Erre ő rákérdezett: örülsz neki? Látta az arcomon a választ. Akkor gondoltam, hogy egyszer le fog véglegesíteni. Otthol elmondtam páromnak a jó hírt, hogy megkaptam a legszebb karácsonyi ajándékomat. Ő is nagyon örült neki.

Egy év után az óvoda titkára közölte velem, hogy levéglegesített igazgató asszony. Most már köztes dajka lettem. Imádok ott dolgozni. Meg vagyok elégedve a munkámmal és a munkatársaimmal. Nagyon szeretek ott dolgozni. Az óvoda gyerekek egyszerűen boldoggá tesznek. Büszkén vállalom, hogy cigány lány vagyok, mert azért kerültem be az óvodába, mert akkoriba roma asszony kellett, és abból tarthatom el a családomat. Azért jutottam el odáig, hogy lett egy végleges munkám. Igaz, még mindig vannak nehézségeink, de nem panaszkodom, mert van egy csodálatos kis család és munkám. Mert mindennek ellenére egy valamiben nagyon gazdag vagyok: a BOLDOGSÁGBAN. Párommal együtt kitartóan felneveljük a három szép gyermekünket. Igaz, egy kis házban élünk, albérletben, de a szeretet, a béke, az öröm, az minden napra megvan, és az a legfontosabb. Ma már az akkoriban óvoda lányunk továbbtanulására készülünk, ugyanis már nagy lány lett. Taven bakhtále!